

отговорихъ, че ние не бихме невиннитѣ хора и, че нѣмаше и на помага да стрѣляме, ако не бѣше той сторилъ такъво нѣщо. Тогава той ме похвали и ми каза, че дѣйствително съмъ билъ хасъ комита. Той ми разправяше, че като дошълъ случайно него день въ Баница за работа и като не намѣрилъ хората тамъ, попадналъ на онова лошо мѣсто. Разправяше ми и други работи. Слѣдъ това се раздѣлихме. Не слѣдъ много гледамъ, че черкезина ми подаваше топла сирена пита, една кърпа ябълки и единъ пакетъ тютюнъ, като благодареше на мене, дѣто останълъ живъ, дѣто не съмъ помѣрилъ и на него. Слѣдъ това каза ми: »Богъ да ти е на помощъ» и се раздѣли отъ мене. Слѣдъ него, азъ си помислихъ, дали искрено той поднасяше своята признателность, или бѣ се възползувалъ отъ случая да ме затрие, като тури отрова въ оная топла пита! И едното и другото е все едно за мене, пъкъ лакомо захапахъ питата. Слѣдъ това пакъ се търкулихъ да лежа. Деньтъ минаваше. Слѣдъ малко единъ младъ мжжъ-помакъ, донесе главата на другаря ни Досю, а малко послѣ това докараха живъ Андонъ Приздренлията, когото сжщо тѣ поставиха въ затвора. Наближаваше да се мръкне, когато едно заптие ни отвори вратата да се поразходимъ, нагости ни съ едно хлѣбче и послѣ пакъ ни въвѣде въ стаичката. На другия день ни прѣмѣстиха въ отдѣла, кждѣто бѣха катилитѣ. Тамъ бѣха другаритѣ ни Юрданъ Кършовски (Елена), Марко Ивановъ (Бозово-Румания), Драганъ (Правецъ — Орханийско), Янко Бояновъ (Орѣховица), Славъ Ивановъ (Тетевенъ), Илия Видоловъ (Карлово), Тодоръ Стояновъ (Неврокопъ), Никола Майновъ (Ловечъ), Стоянъ войвода (Разлогъ), Андонъ (Габрово) и още едно момче отъ Орханийско. Всичко 13 души отъ четата ни лежахме вече живи въ тамкашния затворъ. Тоя занданъ, въ когото ни намѣстиха бѣше влажна една яма между четири голи стѣни съ 2—3 прозорчета за освѣтление. Половината бѣше съ дюшеме, а